

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	9512100044
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Toman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9512100044.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. januára 2013 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému G. D. a spol., pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a iné, o odvolaniach prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných G. D., B. E., A. F. a A. G. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 29. júna 2012, sp. zn. BB-3 T 12/2012, rozhodol

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaných G. D., B. E., A. F. a A. G. sa z a m i e t a j ú .

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica boli obžalovaní G. D., B. E., A. F. a A. G. uznaní za vinných nasledovne:

v bode 1/ obžalovaný G. D. zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písm. c/ s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona formou účastníctva ako objednávateľ a pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Trestného zákona, obžalovaný B. E. zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písm. a/, písm. c/ s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona, písm. e/ s poukazom na § 140 písm. a/ Trestného zákona formou účastníctva ako organizátor podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a v bode 3/ zo spáchania zločinu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 odsek 1, odsek 3 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c/ Trestného zákona, obžalovaný A. F. v bode 1/ zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písm. c/ s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona, písm. e/ s poukazom na § 140 písm. a/ Trestného zákona formou účastníctva ako organizátor podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona a obžalovaný A. G. v bode 1/ zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1, odsek 2 písm. c/ s poukazom na § 138 písm. i/ Trestného zákona, písm. e/ s poukazom na § 140 písm. a/ Trestného zákona a v bode 2/ obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a

psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona, ktoré zločiny spáchali na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v bodoch 1/ až 3/ výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za to bol obžalovanému G. D. uložený podľa § 144 ods. 2, § 34 ods. 5 písm. b/, § 38 ods. 2, ods. 8 posledná veta, § 36 písm. j/, § 37 písm. f/ Trestného zákona trest odňatia slobody na 25 rokov, obžalovanému B. E. podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, § 34 ods. 5 písm. b/, § 38 ods. 2, ods. 8 posledná veta, § 37 písm. f/, písm. h/, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody na doživotie, obžalovanému A. F. podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, § 34 ods. 5 písm. b/, § 38 ods. 2, ods. 8 posledná veta, § 36 písm. j/, § 37 písm. f/ Trestného zákona trest odňatia slobody na 25 rokov a obžalovanému A. G. podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 8 posledná veta, § 37 písm. f/, písm. h/, písm. m/, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody na 25 rokov.

Všetci štyria obžalovaní boli pre výkon trestu odňatia slobody zaradení do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia (podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.) a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. každému z obžalovaných bol uložený ochranný dohľad v trvaní troch rokov.

Naproti tomu obžalovaný H. G. napadnutým rozsudkom podľa § 285 písm. a/ Tr. por. bol spod obžaloby prokurátora úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VI/1/2 Gv 93/06, zo dňa 8. februára 2008 pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 odsek 1 formou účastníctva podľa § 21 odsek 1 písm. d/ Trestného zákona, ktorý podľa obžaloby mal spáchať na tom skutkovom základe, že

1/ v priebehu mesiacov máj až do 20. júna 2010 sa obžalovaní G. D., B. E., A. F., A. G. a minimálne jedna ďalšia nestotožnená osoba vystupujúca pod menom „I.“ spojili za účelom usmrtenia C. G. z F., kde za týmto účelom vytvorili organizovanú skupinu, vopred si naplánovali a rozdelili medzi sebou úlohy, spáchanie trestného činu koordinovali a skutok prebehol tak, že niekedy v mesiaci máj 2010 na presne nezistenom mieste na území Trnavského alebo Nitrianskeho kraja si G. D. objednal za finančnú odmenu v presne nezistenej výške a z doposiaľ presne nezisteného dôvodu súvisiaceho s osobnými vzťahmi u B. E. a A. F. vraždu C. G. nar. XX.X.XXXX z F., pričom na základe takto objednanej vraždy C. G. jej vykonanie následne ďalej organizovali a riadili B. E. a A. F. za účasti G. D. a to tak, že zabezpečili ďalších ľudí a to D. N. nar. XX.X.XXXX, A. G. a doposiaľ presne nestotožnenú osobu pod menom I., konajúcich na ich pokyny, pričom D. N. prostredníctvom G. D. nar. XX.XX.XXXX a ďalších neznámych osôb zabezpečil osobné motorové vozidlo zn. H., svetlej farby, ktoré v konečnom dôsledku po úpravách malo karosériu typu sedan, evidenčné číslo D. a VIN číslo motora F. a taktiež osobne riadil obhliadky vytipovaných miest vykonania vraždy v Topoľčanoch a únikové trasy, ktoré mu predtým ukázal G. D., na čom sa zúčastnili I. a A. G. a všeobecne inštruoval I. ako objednaného streľca a A. G. ako objednaného vodiča o miestach pohybu C. G., A. G. zabezpečil zbraň a to útočnú pušku Sa vz. 58 so sklopnou pažbou, a následne dňa 20.07.2010 v ranných hodinách A. G. a I. boli motorovým vozidlom používaným ako taxi riadeným A. L. nar. XX.XX.XXXX na pokyn a pod dohľadom B. E. odvezení po ceste z Trnavy cez Hlohovec do Topoľčian, kde vystúpili v čase medzi 07.00 až 08.00 hod. v blízkosti nadjazdu v meste, prestúpili do vyššie popísaného motorového vozidla zn. O., ktoré bolo prichystané a odparkované pod týmto nadjazdom a potom v čase okolo 08.40 hod na tomto motorovom vozidle na Mojmirovej ulici v Topoľčanoch počas jazdy pri predbiehaní osobného motorového vozidla zn. G., ev. č. F. z jeho ľavej strany spolujazdec vodiča A. G., osoba vystupujúca pod menom I., vystrelil viacero rán z útočnej pušky Sa vz. 58 so sklopnou pažbou, ktoré smerovali na predbiehané vozidlo a najmenej dvoma ranami zasiahli jeho vodiča C. G., čím mu spôsobili strelné poranenia v oblasti hlavy s masívnym krvácaním do mozgu a devastačné poranenie druhého prsta ľavej ruky, na následky ktorých dňa 20.07.2010 v čase o 11.00 hod v NsP Topoľčany zomrel, bezprostredne po skutku sa A. G. s I. odviezli na použítom motorovom vozidle z Topoľčian do rekreačnej oblasti Duchonka, kde toto vozidlo odstavili a odtiaľ boli odvezení do Hlohovca s tým istým vozidlom taxislužby, ktoré ich v ranných hodinách priviezlo do Topoľčian, pričom B. E. bol už za trestný čin vraždy odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26.7.1997 sp. zn. 1T 86/1996, a tento rozsudok sa stal právoplatným na základe uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.8.1997, sp. zn. 3 To 43/1997,

2/ obžalovaný A. G. od presne nezistenej doby až do 15:30 hod dňa 6.8.2010, kedy bola vykonaná domová prehliadka na základe príkazu Okresného súdu Piešťany pod č. OS PN-V-10-I/2010-OUS-Ntt zo dňa 6.8.2010 v obci Tepličky okr. Hlohovec, v rodinnom dome č. XX, prechovával v zásuvke skrinky v obývačke na 1. poschodí plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 2875 mg sušiny konope, z ktorých by bolo možné pripraviť na základe posudku KEÚ PZ Bratislava č. PPZ-10830/KEU-BA-EXP-2010 minimálne 6 obvykle jednorazových dávok drogy, v miestnosti č. 1 pestoval 78 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 65 - 75 cm a hmotnosti 12,48 kg v mokrom stave, v miestnosti č. 2 pestoval 116 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 40-45 cm a hmotnosti 22,28 kg v mokrom stave a 41 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 70-75 cm a hmotnosti 9,91 kg v mokrom stave, v miestnosti č. 3 pestoval 90 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 65-75cm a hmotnosti 14,19 kg v mokrom stave, v miestnosti č. 4 pestoval 123 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 40 cm a hmotnosti 14,51 kg v mokrom stave a 35 ks rastlín rodu konope o priemernej výške 85 cm a hmotnosti 8,07 kg v mokrom stave, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných látok a ich pestovanie je na území Slovenskej republiky zakázané, zo zaisteného množstva rastliny a sušiny by bolo možné vyrobiť 29 394 až 61 743 jednorazových dávok drogy a predajom takéhoto množstva drogy pri minimálnej cene 1,7 Eur za jednorazovú dávku by bolo možné získať minimálne 49 969,80 Eur,

3/ osoba obsluhujúca mobilný telefónny prístroj s telefónnym číslom registrovaným na Mgr. D. D., obhajcu obvineného A. G. v trestnom konaní vedenom pod spisovou značkou ČVS:KRP-117/OVK-TT-2010 na Úrade justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave dňa 29.09.2010 v čase okolo 13.20 hod. počas výsluchu svedka Mgr. C. H. z účastníckej stanice s telefónnym číslom XXXX XXX XXX evidovanej na meno D. D., T. zaslala na účastnícku stanicu s telefónnym číslom XXXX XXX XXX evidovanú na meno B. E., T. SMS správu s textom: „Zle vypovedal H., nebol vami kontaktovaný 5.9.2010 ohľadom zmluvy.“, pričom vedela, že túto účastnícku stanicu v tom čase používa B. E. a uvedená SMS správa mu ako adresátovi bude doručená, následne B. E. z účastníckej stanice s telefónnym číslom XXXX XXX XXX zaslal na účastnícku stanicu s telefónnym číslom XXXX XXX XXX SMS správu s textom: „Co mam povedat ja?“, pričom vedel, že túto účastnícku stanicu v tom čase mal používať Mgr. D. D. a uvedená SMS správa mu ako adresátovi bude doručená, následne osoba obsluhujúca telefónny prístroj z účastníckej stanice s telefónnym číslom XXXX XXX XXX krátko po skončení výsluchu svedka H. zaslala na účastnícku stanicu s telefónnym číslom XXXX XXX XXX SMS správu s textom: „Chorvátsko ok ale zmluvu mal G. doma ale vy ste najprv isli za H. lebo to požiadal G. ale H. nedvihal, tak ste boli za jeho otcom a ten ju mal. To ste vsak nepovedali G. aten zostal vtom ze je od H.“, a následne bezprostredne po ukončení výsluchu svedka Mgr. C. H., B. E. toho istého dňa v čase o 13.45 hod. ako svedok v tomto trestnom konaní nepravdivo vypovedal podľa vyžiadaných a zaslaných inštrukcií v SMS správach od osoby obsluhujúcej vyššie uvedený telefónny prístroj za prítomnosti Mgr. D. D. ako obhajcu obvineného A. G. na tomto procesnom úkone, pričom B. E. tak konal za účelom vyvinúť obvineného A. G. zo skutku, za ktorý je stíhaný v uvedenom trestnom konaní.

Proti tomuto rozsudku podali odvolania prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaní G. D., B. E., A. F. a A. G..

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal odvolanie jednak v časti výroku napadnutého rozsudku o oslobodení spod obžaloby obžalovaného H. G. a jednak v časti výroku o trestoch u obžalovaných G. D., A. F. a A. G..

V odôvodnení svojho odvolania prezentoval názor, že vo vzťahu k obžalovanému H. G. súd nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu, nakoľko z výpovede utajeného svedka č. 1 jednoznačne vyplýva, že obžalovaný poskytol finančnú hotovosť obžalovanému D. za účelom objednania vraždy nebohého C. G.. Následne poukázal na časti výpovedí svedkov A. L., D. N., K. G. a Q. G. relevantné vo vzťahu k obžalovanému H. G., najmä na skutočnosť, že svedkovia D. N. a A. L. potvrdili, že A. F. a B. E. sa pred

vraždou C. G. stretli, a to aj za prítomnosti A. L., asi mesiac pred vraždou menovaného v Topolčanoch, pričom H. G. im mal ukazovať „nejaké fotky“ z dovolenky a hovoriť „niečo v tom zmysle, že to patrí jemu a že by tam mali ubytovanie zdarma“. D. N. mal H. G. vidieť asi tri krát v živote pri spoločných stretnutiach, kde boli aj A. F. a B. E..

Svedkovia K. G. a Q. G. (ale aj ďalší svedkovia) potvrdili, že mali vedomosť o zlých vzťahoch medzi obžalovaným H. G. a jeho nebohým synovcom C. G. (asi od roku 2003). H. G. mal posielat odkazy, že s C. G. „urobí poriadky“ a bol videný na motorovom vozidle „ktoré mu nepatrilo a nezodpovedalo jeho životnému statusu“, jazdiac po ulici v mieste bydliska C. G., ktorého mal takto sledovať.

V danej súvislosti prokurátor dal do pozornosti uznesenie o vznesení obvinenia voči H. G. a L. G., týkajúceho sa vraždy inej osoby - istého I., ktorá mala byť spáchaná v roku 2003 s tým, že C. G. mal mať o tejto trestnej činnosti vedomosť.

Na základe uvedených okolností prokurátor zhrnul, že H. G. bol v kontakte s obžalovanými G. D., A. F., B. E. pred vraždou nebohého C. G. a jednoznačne mal aj motív na jeho zavraždenie z dôvodu zbavenia sa nepohodlného svedka.

Vo vzťahu k obžalovaným G. D., A. F. a A. G. prokurátor svojim odvolaním napadol výrok o treste rozsudku prvostupňového súdu a na jeho odôvodnenie uviedol, že zastáva názor, že vzhľadom na charakter a spôsob spáchania skutku, ako aj osobnosti obžalovaných, najmä s poukazom na generálnu prevenciu, im súd uložil mierne tresty, nakoľko za zákonný a náležitý trest považuje u menovaných obžalovaných len trest odňatia slobody na doživotie.

V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011 vo veci H. L., z ktorého vyplýva, že „trestné činy vrážd na objednávku za úplatu zaznamenávanú v ostatnom období v našej spoločnosti výrazne stúpajúci vývojový trend, pričom na páchaní týchto trestných činov sa výraznou mierou podieľajú najmä mladí páchatelia“.

Pri posúdení otázky, či nie je nádej, že by páchatelia bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu 25 rokov, ktoré riešenie patrí do výlučnej právomoci súdu, keďže ide o právnu otázku, je potrebné vychádzať hlavne zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva, odvetvie klinická a forenzná psychológia, ktorého úlohou je na podklade určenia osobnostných, symptomatických (kriminogénnych) a spoločenských (sociálnych) faktorov poskytnúť súdu závery pre vyhodnotenie resocializačnej prognózy páchatelia.

V danej súvislosti poukázal odvolateľ na závery znaleckého posudku znalca z odboru psychológie PhDr. A. G., PhD., ako aj jeho výsluchu na hlavnom pojednávaní, z ktorých záverov vyplýva, že u obžalovaných ide o dospelé osoby, u ktorých už došlo k dovŕšeniu vývoja ich osobnostných charakteristík. V prípadoch, kde je konštatovaná abnormná osobnosť, je eventualita terapeutického ovplyvnenia menej pravdepodobná. Znalec ďalej uviedol, že ide o určitú psychopatiu, resp. poruchu osobnosti, ktorá je trvalá a ide v zásade o liečbou neovplyvniteľný stav.

Prokurátor následne uviedol výňatky zo záverov vyššie menovaného znalca u jednotlivých obžalovaných s tým, že u dotknutých obžalovaných nejde iba o ojedinelý exces pri spáchaní skutku v bode 1/ obžaloby, ale už zo samotnej dlhodobej dôkladnej prípravy na jeho spáchanie je zrejmé, že celý skutok vykazuje znaky určitej „profesionality“ v rámci organizovanej kriminality. Tento fakt zvyšuje samotnú nebezpečnosť činu pre spoločnosť, ako aj možnú obavu z recidívy u obžalovaných. Samotný skutok a osoby na ňom zúčastnené vykazujú vysoké znaky bezcitnosti, resp. pohrdania ľudským životom, čo zvyrazňuje aj tá skutočnosť, že obžalovaní A. F. a A. G. nebohého C. G. vôbec nepoznali a na skutku sa zúčastnili iba zo zistných dôvodov.

Následne prokurátor poukázal na rozsudok súdu v inej trestnej veci, v rámci ktorého trestného konania mali byť A. F., B. E. a D. N. osobami, pôsobiacimi ako členovia zločineckej skupiny tzv. E., pričom

vyjadril názor, že z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie je potrebné uložiť obžalovaným G. D., A. F. a A. G. adekvátny trest, ktorý je v tomto prípade trest odňatia slobody na doživotie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti preto prokurátor vo svojom odvolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd, zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému H. G. podľa § 321 odsek 1 písm. b/ a vo vzťahu k obžalovaným G. D., A. F. a A. G. aj podľa § 321 odsek 1 písm. e/ Trestného poriadku a vo vzťahu k obžalovanému H. G. v zmysle § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil na nové rozhodnutie súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Vo vzťahu k obžalovaným G. D., A. F. a A. G. prokurátor navrhol, aby odvolací súd sám vo veci rozsudkom rozhodol v zmysle § 322 odsek 3 Trestného poriadku.

Obžalovaný A. F. v odvolaní podanom prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že s napadnutým rozsudkom špecializovaného trestného súdu nesúhlasí, pretože rozhodnutie je opreté o skutočnosti, „ktoré nie sú ničím podložené a sú iba dohadmi súdu“. To, že sa súd oprel o výpovede svedkov, ktorí v kontexte vypovedajú rozdielne, súd neriešil a jednoducho zastal stanoviskom, že mu to dáva zloženú mozaiku a o rozporoch sa radšej nezmieňoval. Zásada „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ sa teda neuplatnila, čo považuje za jeden z najvážnejších dôvodov, pre ktoré, podľa jeho názoru, by mal najvyšší súd uvedený rozsudok zrušiť.

Obžalovaný ďalej dôvodil, že znalec z odboru zdravotníctva jasne a jednoznačne nadefinoval dve rany v tele poškodeného. Jedna jediná smrtiaca strela zasiahla poškodeného do hlavy mierne zhora nadol. Je teda otázne, ako mohlo prísť k zraneniu, keď išli vozidlá vedľa seba a ako je možné, že strela išla mierne zvrchu.

Ďalšou skutočnosťou, ktorú si súd vyhodnotil ako jednoznačne nepodstatnú je, kto a aká osoba sedela v aute, z ktorého sa údajne strieľalo. Dňa 20. júla 2010 asi o 13,12 hod. bol zaregistrovaný požiar v rekreačnej oblasti Duchonka - malo horieť motorové vozidlo značky H., pričom nie je zrejmé o vozidlo akej farby išlo. Keďže sa našla v ňom zbraň, samopal vz. 58 druhovo totožná s tou, akou bol zastrelený poškodený, súd si jednoznačne vyhodnotil, že sa jednalo o zbraň, z ktorej bolo strieľané na poškodeného.

V danej súvislosti poukazuje na fotografiu zhoreného vozidla, z ktorej nie je zrejmé, že motorové vozidlo bolo zložené z dvoch karosérií, ako to uvádza súd v napadnutom rozsudku. Nie je zrejmé, na základe akých dôkazov súd konštatoval, že sa podarilo zaistiť vozidlo páchatel'ov a ich vražednú zbraň. To všetko považuje obžalovaný A. F. iba za dohady súdu.

Výpovede svedkov N., D. a L. považuje obžalovaný F. za nepravdivé, rozporné a „účelovo poskladané“. Súd sa nevysporiadal v priebehu hlavného pojednávania s obhajobnou pripomienkou, že sám prokurátor prostredníctvom vyšetrovateľa navrhoval obvineným 8 rokov trestu odňatia slobody za spoluprácu.

Súd ako závažný a jednoznačný usvedčujúci dôkaz uvádza, že D. mu dlhoval peniaze a v tejto súvislosti bola zaslaná aj SMS správa požadujúca vrátenie 1 000 eur, avšak súd sa nevysporiadal s okolnosťou, že k tomuto došlo až so značným časovým odstupom (niekoľkomesačným). Malo to byť potvrdené výsluchom svedkyne H. Q.. Súd však pri jej výsluchu nepovolil otázky, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania podaného prostredníctvom obhajcu obžalovaný A. F. prezentoval názor, že k závažným pochybeniam v priebehu trestného konania došlo v súvislosti s bližšie neidentifikovanou osobou I.. Považuje za nelogické a nerozumné, aby si jeho telefónne číslo ukladal do svojho telefónu v prípade, keby bol „závadovou“ osobou. Svedok N. ho v ubytovni dal zapísať pod svojím menom, avšak nie je zrejmé ako s ním komunikoval, keď on sám jeho telefónne číslo v mobilnom telefóne nemal.

Následne obžalovaný kladie otázku, prečo nikto nemal záujem o identifikáciu I., a to aj napriek tomu, že

bol osobou známou. Súd jeho osobu nestotožnil, a teda sa nepodarilo preukázať, či takáto osoba existuje. V danej súvislosti vyslovil obžalovaný názor, že I. je „osobou pre tento skutok, ktorú si svedok N. vymyslel“.

Podľa názoru obžalovaného súd vyhodnocoval iba dôkazy svedčiace proti nemu a pri rozhodovaní porušil zásadu „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaný F. poukázal na výpovede svedka D.. Podľa jeho názoru tento svedok vypovedal nepravdivo a rozporuplne. Na súde svedok odmietol konkrétne vypovedať.

Tento svedok uvádzal dve verzie. Najskôr hovoril o Bánovciach nad Bebravou, kde mala byť vystrašená nejaká osoba, ktorá tam chodila do panelákového bytu na športovom červenom aute. Také vozidlo ale nebolo stotožnené. Hovoril o dvoch rôznych okolnostiach raz v Bánovciach nad Bebravou a potom aj v Topoľčanoch. Z jeho výpovede jednoznačne vyplýva, že mal zabezpečiť, aby „niekto, snáď poškodený, mal byť iba vystrašený“, resp., že „má byť pripútaný na vozík“. Ani z iných dôkazov nevyplyva, že sa malo jednať o prípravu vraždy. Svedok D. len uviedol, že keď sa skutok stal, dozvedel sa o tom z rádia a následne sám si to dal do možného súvisu.

Vo všetkých výpovediach sa uvádza, že skutok realizoval svedok N. a nikde sa nespomína meno obžalovaného F., v tej súvislosti, že mal dávať pokyny.

Obžalovaný F. v súvislosti s výpoveďou svedka A. L., poukázal na časť jeho výpovede, v ktorej uviedol, že po skutku pri stretnutí so E. v Hlohovci, si ho tento odviezol na toaletu, aby sa tam s ním porozprával, pričom pri stole sedeli spolu. Nie je zrejmé, prečo to pred ním tajil, keď mal byť so E. dohodnutý. Aj z uvedeného je zrejmé, že on sám o konaní E. a L. nemal žiadnu vedomosť.

Svedok L. vypovedal nevierohodne a zmätočne, keď ani nevedel, kde má po „akcii“ čakať. O „profesionalite“ skutku spomínanej v napadnutom rozsudku nesvedčí ani jeho konanie, keď mal natankovať na benzínovom čerpadle „pod kamerami“. Skutočnosť, že neboli zabezpečené zábery bezpečnostných kamier, považuje taktiež za nedostatok vykonaného dokazovania.

Podľa názoru obžalovaného F., svedok D. N. vypovedal iba účelovo výmenou za zastavenie vlastného trestného stíhania. Prokuratúra v tejto veci začala stíhanie voči konkrétnym osobám, voči ktorým následne trestné stíhanie zastavila a tieto osoby teraz svedčili iba na základe informácií „z počutia“.

Svedok N. podľa výpovede svedka D. dával ďalším osobám pokyny a dával si veci do vzájomných súvislostí. Nebolo preukázané čím sa svedok N. živil, čo bolo jeho náplňou práce a s akými osobami sa stretával. V danej súvislosti obžalovaný kladie otázku, či tento svedok nevykonával aktivity v súvislosti s vymáhaním finančných prostriedkov. Podľa jeho názoru organizátorom útoku bol svedok N., ktorý sa k tejto trestnej činnosti priznal.

Obžalovaný F. ďalej namietal právne posúdenie konania ako zločin vraždy. K tomu uviedol, že sa „vychádza z následku, ktorý sa stal“, a vyjadril názor, že by sa malo hovoriť o „páchateľoch útoku“.

V ďalšej časti odvolania poukázal na skutočnosť, že vo svojom živote sa venoval svojmu legálnemu obchodu. Nikdy v minulosti voči nemu nebolo vedené trestné stíhanie pre trestný čin násilnej povahy. V danom prípade nebol preukázaný ani jeho motív k takémuto konaniu.

Ďalej tento odvolateľ namietal, že „z telefonických prepisov, nech už sú akékoľvek, sa nedozvedel, že by v nich bolo spomenuté jeho meno“. N. hovorí o milióne a nie o 33 000 eurách, teda hovoril o slovenských korunách, napriek tomu, že v tom čase už boli zavedené eurá.

V záverečnej časti odôvodnenia odvolania podaného prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný A. F. uviedol sumár svojich obhajobných tvrdení nasledovne:

Súd porušil zásadu in dubio pro reo, rozpory nevyhodnotil v jeho prospech, ale iba v jeho neprospech. Súd porušil právo na spravodlivý proces, nesprávne posúdil výpoveď svedka D. (v žiadnom prípade sa nejednalo o akciu spojenú s vraždou a jej organizovaním, ale maximálne iba o pokus ublíženia na zdraví s následkom smrti, pričom sa jednalo o akciu svedka D. N.), nikto okrem účelových svedkov nič nevidel, svedkovia všetko počuli iba sprostredkovane, nikto ale nepočul hovoriť o vražde, okolnosti prípravy a realizácie nemajú absolútne nič spoločné s vraždou. Jediné, čo je isté, je len to, že poškodený C. G. utrpel zranenie nezlučiteľné so životom po zásahu jednej z 28 striel, nikto zo svedkov nič konkrétne nevidel, všetko je iba v polohe dohadov.

Uzavrel, že jeho vina nebola ničím preukázaná, preto navrhol odvolaciemu súdu, aby ho spod obžaloby oslobodil, resp. pokiaľ by mal zato, že vo veci boli podstatné chyby konania, ktoré rozsudku predchádzalo, resp., že sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, aby v zmysle § 321 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil (v tejto časti návrhu obhajca obžalovaného mal zrejme na mysli ďalší postup vrátením veci prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie).

Obžalovaný A. F. vo svojom rozsiahlom odvolaní, ktoré si napísal sám, uviedol, že odsudzujúci napadnutý rozsudok považuje za nesprávny a nespravodlivý. Prvostupňový súd viaceré dôkazy vyhodnotil nesprávne a viaceré nesprávnosti sú uvedené aj v odôvodnení jeho rozsudku. Obžalovaný rozdelil svoje odvolanie do piatich častí.

V časti v bode 1/ namietal znenie skutkovej vety rozsudku, v ktorej sú uvedené nepresné a neurčité formulácie, a preto nie je možné hovoriť o objektívnom a správnom rozhodnutí. Existujú len výpovede svedkov N. a D., ktoré sú ale nekonkrétne rozporuplné. On sám je nevinný a je ochotný vypovedať „na detektore lži“.

V druhej časti odôvodnenia vlastnoručne napísaného odvolania obžalovaný vyjadril názor, že v predmetnej trestnej veci neexistujú objektívne usvedčujúce dôkazy, výpovede svedkov „nemajú kredibilitu“, pričom on sám je usvedčovaný len výpoveďou svedka D. N. a utajeného svedka č. 1, ktorý bol ale spochybnený prokuratúrou a aj špecializovaným trestným súdom. Následne sa podrobne zaoberal výpoveďou uvedených svedkov. Svedka D. N. považuje za „notorického klamára“, ktorý v priebehu konania opakovane uvádzal nepravdivé skutočnosti. Klamal aj na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu, keď uviedol, že na súd pristúpil vlakom, hoci bol privezený vozidlom polície. Účelovosť jeho výpovede však nevyplýva len z jeho klamstiev, ale aj z povahy jeho procesného postavenia, keď najprv vystupoval ako obvinený a neskôr ako svedok. Svedok nevypovedal o prežitých udalostiach, ale svoje výpovede čítal z vopred pripravených poznámok. Svedok uvádzal nepravdivé časové súvislosti a ani pri preverke svojej výpovede neukázal miesto vraždy. Výpovede svedkov N. a D. sú vo viacerých smeroch rozporné, napr. v tvrdení, kedy videl prvýkrát I., na akom vozidle spolu išli alebo kadiaľ viedla úniková trasa.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaný poukázal na niektoré časti výpovede utajeného svedka č. 1, ktorý uviedol účasť jeho osoby až pri výsluchu na hlavnom pojednávaní. Tento svedok vypovedal o okolnostiach, ktoré sa dozvedel „z počutia“ a za nehodnoverného ho považuje aj prokurátor, ale aj špecializovaný trestný súd, ktorý ale svoj rozsudok oprel aj o výpoveď tohto svedka. V danej súvislosti poukázal obžalovaný F., že v priebehu konania prokurátor opieral odôvodnenie návrhu na predĺženie väzby existenciou utajeného svedka č. 2, ktorý však vypočutý nikdy nebol.

V tejto časti odôvodnenia odvolania obžalovaný ďalej dôvodil, že výpovede svedkov R. a F., (ktoré boli na hlavnom pojednávaní iba prečítané) boli prokurátorom označené ako nehodnoverné. Poznámky mali napísané v tretej osobe (akoby sami sebe vykali), čo vnáša pochybnosti o zásahoch polície (ÚBOK-u Trnava).

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaný F. uviedol, že viaceré konštatovania uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku sú uvedené chybne, a to:

- že mal povedať o I., ako o osobe, ktorá mala podať polícii informácie o inom trestnom čine až v posledných fázach trestného stíhania,
- že I. mal byť na Slovensku 20 dní, pričom nebol urobený žiaden kontakt na políciu,
- nie je pravdou, že obžalovaný je bežný užívateľ počítačovej technológie (v súvislosti s nahrávkou, ktorá mala byť poskytnutá polícii),
- že osoba I. a vozidlo zn. O. „zapadajú do mozaiky“, pretože nie je pravdou, že identita osoby I. je neznáma,
- súd nesprávne vyhodnotil výpovede svedkov D. N., keď tento tvrdil, že od D. mal prevziať ďalších 300 000 Sk a D., keď popisoval spôsob odovzdania 1000 eur,
- vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že nájdené zhorené vozidlo zn. O. bolo použité pri vražde C. G.. Toto malo zhorieť cca 5 hodín po vražde a v tom čase sa nikto z obžalovaných na tomto mieste (Duchonka) nenachádzal. Svedok G. videl toto vozidlo na Duchonke už deň pred tým.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania (označenej bodom 4/) obžalovaný F. uviedol, že v záveroch rozsudku prvostupňového súdu sú aj „ďalšie chyby a dezinformácie“ v súvislosti s hodnotením výpovede svedka L., najmä v súvislosti s jeho tvrdením, kedy a kde mal tankovať, ale aj okolnosťami pred odvozom G. a I. z Duchonky, čo súd nesprávne interpretoval ako únik páchateľov. Chybné bolo aj hodnotenie súdu skutočnosti, že mal v mobilnom telefóne uvedené telefónne číslo I. (I. MKD). Pravdou je, že toto číslo nebolo dlhú dobu vôbec kontaktované, hoci nepopiera existenciu tejto osoby, avšak vylučuje jeho účasť na „akejkolvek vražde“. Sám navrhoval, že zabezpečí prítomnosť tejto osoby na Slovensku, avšak až po predložení „...relevantných objektívnych dôkazov...“.

Súd nesprávne hodnotil výpoveď svedka D. N. aj v súvislosti s jeho tvrdením, že mal utajiť totožnosť I. a v tejto súvislosti poukázal na výpoveď svedka D. V., ktorý potvrdil, že bolo bežnou praxou, že zapisoval aj iných hostí na iné mená, ako aj, že N. v tejto súvislosti na neho nijako netlačil.

Za rozporné považuje obžalovaný aj vyhodnotenie výpovedí svedkov N. a D. v časti ich výpovedí týkajúcich sa ohliadky v Bánovciach nad Bebravou a súvislosť s vraždou C. G.. V tejto časti odvolateľ prezentoval názor, že skutok by nemal byť právne kvalifikovaný ako trestný čin úkladnej vraždy, ale len ako pokus trestného činu ublíženia na zdraví, a to aj s poukazom na závery znaleckého posudku z odboru súdneho lekárstva, podľa ktorého poškodeného usmrtila len jedna strela a druhá poškodila len jeho prst, pričom malo byť vystrelených až 28 striel. Snahu o zavraždenie vyvracia aj záver, že strelba bola smerovaná zhora nadol. Výpovede svedkov N. a D. znevierohodňuje aj ustálený čas prípravy vraždy, keďže z výpovede svedkyne Q. G. vyplýva, že poškodený C. G. bol až do 14. mája 2010 vo výkone väzby.

V záverečnej časti (pod bodom 5/) obžalovaný poukázal na prílohu písomného odôvodnenia odvolania - sedem grafov, ktoré predložil aj prvostupňovému súdu pri svojej záverečnej reči. Uviedol, že je nevinný, od začiatku trestného stíhania spolupracoval a je ochotný podrobiť sa výsluchu na detektore lži.

Obžalovaný sa osobitným písomným podaním vyjadril k odvolaniu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR. V tomto vyjadrení uviedol, že odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné a „scestné“, nepodložené relevantnými dôkazmi. Poukázal na to, že i keď znalec PhDr. A. G. PhD. hodnotil aj právne otázky, hoci mu to neprislúcha v konečnom dôsledku nezavrhol možnosť jeho resocializácie, vyzdvihol jeho rodinné a partnerské zázemie, čo vzal senát prvostupňového súdu do úvahy. Podľa jeho názoru prokurátor vyhodnotil výpoveď utajeného svedka rozporne a nemôže oň opierať argumentáciu podporujúcu jeho účasť na vražde C. G.. Následne v tejto súvislosti poukázal na hodnotenie výpovede tohto svedka uvedené v uznesení o zastavení trestného stíhania voči W. Z.. Za nesprávne považuje, i keď sa ho to priamo netýka, aj hodnotenie dôkazov vo vzťahu k obžalovanému H. G..

Obžalovaný B. E. v odôvodnení odvolania napísaného prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že zásadnou obhajobnou námietkou je to, že obžaloba zatajila pred ním (a v konečnom dôsledku aj pred

súdom) skutočnosť, že pozná totožnosť osoby pod menom I.. Táto skutočnosť vyplynula z výpovede svedka vyšetrovateľa E. O.. Obžaloba teda už od začiatku vyšetrovania poznala totožnosť osoby menom I., ktorú však pred obhajobou zatajila, čím bol spochybnený celý procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorý nedáva záruku, že konanie prebehlo zákonným spôsobom, dôkazy boli zabezpečované v rozpore so zákonom. Obhajoba v dôsledku takéhoto postupu nemala možnosť navrhnúť dôkazy v prospech obžalovaného a niektoré z nich nemožno už ani vykonať, pretože prebehlo verejné súdne konanie a svedkovia môžu ním byť ovplyvnení a tiež boli vykonané úkony bez účasti obhajoby. Obžalovaný prezentoval názor, že takýto postup je v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

V dôsledku nevykonania dôkazu výsluchom osoby menom I. a nevykonania rekognície za účasti obhajoby nebol v danej veci zistený skutkový stav bez dôvodných pochybností, čo možno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces.

V časti odôvodnenia odvolania (pod bodom 2/) obžalovaný namietal, že postupom orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie aj v dôsledku skresľovania svedeckých výpovedí a tým celkovej dôkaznej situácie v súvislosti s výsluchom utajeného svedka, ktorý bol vypočutý aj ako utajený, a aj ako bežný svedok, pričom obsah spisu svedčí o tom, že obe výpovede sú tak odlišné, že jedna z nich je zákonite nepravdivá. V takomto postupe vidí obžalovaný porušenie práv na obhajobu, pretože došlo k ovplyvneniu celého radu krokov obhajoby pri navrhovaní dôkazov, spôsobe vedenia výsluchov a podobne. Celý proces teda vychádzal, podľa jeho názoru z dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

V bode 3/ odôvodnenia odvolania obžalovaný E. vyjadril presvedčenie, že vykonanie dôkazu výpoveďou svedka D. N. je nezákonné. Menovaný vystupoval v konaní ako svedok postupom podľa § 218 ods. 1 Tr. por., pričom podľa tohto zákonného ustanovenia nie je možné podmienne zastaviť trestné stíhanie voči organizátorovi, návodcovi alebo objednávateľovi trestného činu, na objasnení ktorého sa podieľal.

V ďalšej časti odôvodnenia svojho odvolania (v bode 4/) obžalovaný namietal, že súd oprel uznanie jeho viny najmä v bode 3/ napadnutého rozsudku o záznam telekomunikačnej prevádzky oboznámenej v rámci trestného konania, pričom príkazy na vykonanie týchto úkonov neboli riadne odôvodnené skutkovými okolnosťami. Zákon totiž vyžaduje v takýchto prípadoch odôvodnenie primerané odôvodneniu rozsudku.

Ďalej vyjadril námietku, že výpoveď svedka D. N. bola získaná nezákonným spôsobom pod vplyvom pracovníkov ÚBOK Trnava, ako aj pod vplyvom istých výhod, ktoré mu boli poskytované počas výkonu väzby. Obhajobe je známe, že svedkovi boli umožnené súkromné návštevy vo väznici, ako aj mimo nej.

Obžalovaný vyjadril názor, že usvedčujúce výpovede svedkov D. N., G. D. a A. L. sú dôkazmi iba nepriamymi, keďže všetci uvedení svedkovia vypovedali iba o okolnostiach „z počutia“.

V záverečnej časti odvolania obžalovaný B. E. poukázal na niektoré časti právnych viet konkrétnych rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (v iných trestných veciach), ako aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky so záverom, že vo vzťahu k nemu neexistuje priamy dôkaz o jeho vine, prvostupňový súd iba prispôbil závery z dôkazov vopred zvolenej skutkovej verzii. Súd nevzal do úvahy výpovede svedkov, ktorí vypovedali v jeho prospech, ako napríklad svedka L., M., či W..

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný B. E. vo vlastnoručne napísanom odvolaní namietal správnosť odsudzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku. Dôvodil, že svedkovia D. N., G. D. a A. L. sú osoby, ktoré

ho zo spáchania trestného činu vraždy usvedčujú, avšak ani jeden z nich neuviedol, „že by mal mať niečo spoločné s touto vecou“. Za najzávažnejšiu ale považuje skutočnosť, že súd vychádzal po celý čas konania len z jediného „scenáru“ smerujúceho k uznaniu viny. O tomto svedčí viacero skutočností:

- vyšetrovatelia znemožňovali obhajcom riadnu prípravu na výsluchy svedkov neuvádzaním ich mien,
- vyšetrovanie bolo vedené jedným smerom, bez pripustenia „možnosti inej varianty“ a nespravili nič pre prípad jeho neviny,
- nikoho nezaujímal svedectvo nestranného svedka M., ktorý ihneď po skutku poskytol polícii informácie o vodičovi, ako aj o použitom motorovom vozidle,
- nie je pravdou, že osoba I. je nestotožnenou osobou, čo potvrdil na hlavnom pojednávaní vyšetrovateľ O. ako svedok. V tomto smere došlo k zmareniu obhajoby „aby sa nepreukázalo na koho vôbec táto osoba (I.) má kontakt“,
- súd nesprávne vyhodnotil zmysel a účel jeho telefonátu so svedkom L. v deň skutku. Nie je pravdou, že by ho kontroloval, iba sa pýtal, kde sa svedok nachádza,
- chcel súdu poskytnúť záznam kamerového systému z miesta svojho bydliska, aby preukázal, že bol deň pred skutkom doma a nie na stretnutí s L., v čom mu ale súd nevyhovel,
- súd nebral do úvahy iný telefonický hovor, z ktorého vyplýva, že nemal vedomosť o tom, na ktorého G. sa strieľalo, či na H. alebo C.,
- súd vyvodil nesprávny záver, že vozidlo zn. O. malo byť prerábané z typu sedan na typ combi, čo je ale prakticky nemožné,
- vyjadril názor, že výpoveď svedka D. N. je rozporná, jeho účasť na vražde C. G. nebola preukázaná, na benzínových pumpách sa mal stretávať iba F. s D., všetko organizoval N., údajne na pokyn F., zbraň mal zabezpečovať D. s D. a G. a jeho účasť je vyvodzovaná len z toho, že nadával L. na benzínovej pumpe. To ale bolo v čase, keď už vedel o tom, že bola v Topoľčanoch strelba, ale „nikdy nepovedal, že by s tým mal niečo spoločné“,
- svedkovi N. orgány prípravného konania poskytovali rôzne výhody výmenou za to, že bude svedčiť proti obžalovaným, „tak, ako chce polícia“, svoje výpovede svedok iba čítal, klamal na hlavnom pojednávaní, aj o spôsobe, ako sa dostavil na súd.

Obžalovaný B. E. v „Dodatku“ k odvolaniu uviedol, že súd neprijal dôkaz o tom, že peniaze dal svedkovi D. na auto K., ktoré „malo byť legálne“, avšak neskôr vyšlo najavo, „že ho D. ukradol R.“. Peniaze, ktoré mu mal D. vrátiť, boli za toto vozidlo. Súd bol vedený tendenčne, čo preukazuje aj napovedanie svedkovi L. ohľadom miesta, na ktorom mal vysadiť z vozidla G. a I.. Údajne mali vystúpiť z vozidla pri nadjazde, čo si svedok L. nepamätal, resp. to miesto nepoznal. Súd v odôvodnení rozsudku hodnotil jeho správanie (že sa na hlavnom pojednávaní choval ironicky, až agresívne) napriek tomu, aby hodnotil dôkaznú situáciu.

Obžalovaný G. D. v odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že so závermi prvostupňového súdu sa nestotožňuje. Podľa jeho názoru vykonaným dokazovaním jeho vina na spáchaní žalovaného skutku nebola preukázaná. Predovšetkým namietal, že ak sa mal dopustiť zločinu vraždy s vopred uváženou pohnútkou, je to v rozpore s obžalobou, v ktorej sa uvádzalo, že mal konať „z doposiaľ presne nezisteného dôvodu...“.

Namietal skutočnosť, že v roku 2010 mal dávať 1 000 000 Sk za vraždu, a to napriek tomu, že takáto mena v tom čase neplatila, pretože už druhý rok sa na Slovensku platilo eurom. Nepochybne bola vyvrátená aj skutočnosť dokazovaná počas prípravného konania o tom, že pôvodne obvinený W. Z. mu mal previesť bankovou operáciou, t.j. cez účet 50 000 eur.

Utajený svedok nehovorí pravdu. Podľa jeho názoru bolo dokazovaním nepochybne preukázané, že nikdy neprišiel do kontaktu s osobou menom I. a podľa tvrdení svedka N. ani nemal vedieť, kto bol strelcom. Zmena procesného postavenia niektorých obvinených do procesného postavenia svedka (D. N., W. Z., A. G. a B. Q.) samo osebe dáva indície pre dôvodné podozrenie o ich účelových tvrdeniach, keď vypovedali ako svedkovia.

Obžalovaný D. ďalej dôvodil, že niet žiadneho objektívneho dôkazu, že by mal snahu zaobstarat'

motorové vozidlo zn. O. a zbraň - samopal vz. 58. Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý svedok D. N. a G. D., taktiež utajený svedok č. 1 a svedok A. L., u ktorých všetky ich výpovede sú podmienené tým, že po vražde sa spolu stretli, vzájomne si vymieňali informácie a vytvárali sami sieť okolností, ktoré podľa ich názoru do seba zapadali a keďže dospeli k záveru, že A. L. viezol do Topolčian I. a A. G., vytvorili si predstavu, podľa ktorej neskoršie uvádzali svoje tvrdenia. V prípade svedka D. N. ide o tvrdenia účelové - prispôbené a čítané „z poznámok“. Existuje dôvodné podozrenie, že tento svedok vymenil svoje procesné postavenie obvineného za procesné postavenie svedka účelovým tvrdením zrejme po zvážení si všetkých okolností, že takto sa ocitne vo výhodnejšom postavení, než je postavenie obvineného. Je preto značne otázne, či takéto vystúpenie svedka je postačujúcim dôkazom pre uznanie viny, resp. či jeho tvrdenia sú skutočne presvedčivé. Obdobne vypovedal čítaním z poznámok aj svedok G. R.. Svedok N. používal vo svojich výpovediach termín, ktorým obžalovaného označil za objednávateľa, pričom je zrejmé, že on bol osobou, ktorá takéto odborné právnické výrazy bežne nepoužívala.

V ďalšej časti odôvodnenia odvolania obžalovaný poukázal na niektoré podrobnosti výpovedí uvedených svedkov. Uviedol, že je nelogické, aby ukazoval svedkovi N. motorové vozidlá C. G., keďže bolo všeobecne známe, aké vozidlá táto osoba vlastní. Opakovane uvádzal, že A. F. žiadal o ochranu proti „ľuďom, ktorí by sa mohli zhromažďovať na určitých miestach“ a pri ohliadkach išlo práve o toto.

Logickým nie je ani záver, že skutok vraždy sa mal stať tak, že v mesiaci máj až 20. júna 2010 sa mal spoliť s inými osobami za účelom usmrtenia C. G., nakoľko menovaný bol z väzby prepustený 14. mája 2010 tak, ako to potvrdila svedkyňa Q. G.. Na akejsi pomste vo vzťahu k C. G. nemohol mať alebo pojať vopred uvážení pohnútku, pretože od jeho prepadnutia do dňa zavraždenia J. G. uplynula značná doba, a to od 13. decembra 2008 do 20. júla 2010. Navyše obžaloba za tento incident bola podaná Okresnému súdu Topolčany na tri osoby, ktoré na tento čin neboli nikým nahovorení. Nešlo teda o cieľnú akciu C. G. proti nemu, ktorému to nikdy nedával za vinu. Nie je ani pravdou, že by sa v televíznej reportáži televízie C. vyjadroval na adresu C. G..

Výpovede týchto svedkov je potrebné hodnotiť aj z hľadiska istých výhod, ktoré im boli poskytované zo strany orgánov činných v trestnom konaní počas výkonu väzby.

Pokiaľ sa týka utajeného svedka, obžalovaný namieta hodnotenie jeho výpovede ako pravdivej. Utajenému svedkovi bolo umožnené vypovedať v režime utajenia bez toho, aby odôvodnenosť jeho obavy z obžalovaného bola riadne preskúmaná, ako aj opodstatnenie priznania postavenia utajovaného svedka tomuto svedkovi. Utajený svedok bol vypočutý aj v procesnom postavení ako svedok, takže nie je zrejmé, kedy nastal okamih pre podmienky režimu utajeného svedka. Tento svedok reprodukoval informácie, ktoré získal iba „z počutia“ a získaval ich v snahe ochrániť seba samého.

Svedok A. L. si spolu so svedkami G. D. a D. N. vo vzájomných diskusiách vytvárali obraz o inkriminovaných udalostiach, nereprodukovali okolnosti zažité vlastnými zmyslami a na dezinformáciách mohli mať vlastný záujem.

Podľa názoru obžalovaného D. aj svedkyňa Q. G. vypovedala „len o svojich predstavách a dojmach“. Ani jej výpoveď nebola prvostupňovým súdom hodnotená správne. On sám nemal žiaden dôvod spoliť sa s inými osobami za účelom usmrtenia C. G.. V napadnutom rozsudku je jeho postavenie v rámci organizovanej skupiny umelo vytvárané v polohe objednávateľa. Aj podľa výpovede svedka N. nemal vedieť kto je šoférom motorového vozidla a kto strelcom. Je nepochybne preukázané, že sa žiadnej realizácie skutku nezúčastnil.

V záverečnej časti svojho odvolania obžalovaný G. D. poukázal na to, že pred tým, ako sa tento skutok stal, viedol riadny život, nedostal sa do rozporu s Trestným zákonom, z miesta trvalého bydliska nie je hodnotený negatívne. V dôsledku súdnej trestnej činnosti sa mu rozpadla rodina a nemohol sa zúčastniť na pohrebe svojej matky.

Podľa jeho názoru prvostupňový súd rozhodol predčasne na základe iba neurčitých tvrdení svedkov G. D., D. N. a A. L., ktoré tvrdenia nepostačujú na uznanie jeho viny zo spáchania zločinu úkladnej vraždy ako člena organizovanej skupiny.

Navrhol preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a vrátil vec tomuto súdu na nové konanie a rozhodnutie. V konečnom dôsledku sa domáha oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Tr. por., pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal.

Obžalovaný podal, prostredníctvom svojho obhajcu, aj vyjadrenie k odvolaniu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Uviedol v ňom, že sa nestotožňuje s názorom prokurátora, kde cituje znalca na hlavnom pojednávaní, že ak sa skutky obžalovaným dokážu, tak to výrazne zhoršuje perspektívu resocializácie, čím sa zvyšuje aj riziko prípadnej recidívy. Takéto stanovisko znalca, ak viaže resocializáciu na to, ako rozhodne vo veci súd, je stanoviskom, ktoré nepatrí do pôsobnosti a odbornosti súdneho znalca.

Znalec PhDr. A. G., PhD. v závere znaleckého posudku vzal za preukázané, že prognózu resocializácie G. D. možno hodnotiť ako relatívne priaznivú. Obžalovaný v danej súvislosti zdôraznil, že pred odsúdením prvostupňovým súdom dňa 29. júla 2012 viedol riadny život, nebol súdne trestaný a netrpí poruchami pamäte.

Znalec nie je oprávnený vyjadrovať sa k právnym otázkam a nemôže sa opierať o postoj obžalovaných k otázke viny, teda, či ju popierajú alebo nie a z toho odvíjať svoj záver k otázke „nádeje na prevýchovu“. Preto obžalovaný považuje požiadavku prokurátora, vyjadrenú v jeho odvolaní na uloženie trestu odňatia slobody na doživotie, za nezodpovedajúcu zákonu, ako aj vykonanému dokazovaniu.

Obžalovaný A. G. podal odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu, pričom jeho odôvodnenie vo vzťahu ku skutku v bode 1/ je totožné s odôvodnením odvolania obžalovaného B. E..

Ku skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku vyjadril názor, že záver o vine súdu je postavený výlučne na domnienkach súdu, ktoré nie sú podložené procesne vykonaným dokazovaním. Jeho úmysel predávať drogu po dávkach a naviac zriadenú v pomere, ktorý nemohol ani len poznať, nebol v trestnom konaní žiadnym spôsobom dokázaný. Podľa jeho názoru práve zhodnosť pojmu dávka podľa KEU PZ a NPJ PZ a možnosť vynásobenia dávok je sporná. V danej veci nebola objasnená hodnota drogy, pričom obhajoba bolo zabránené v tomto smere viesť dokazovanie, pretože jej návrhy boli zamietnuté.

Obžalovaný A. G. preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Zástupca Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol, aby odvolací súd odvolaniu prokurátora vyhovel, napadnutý rozsudok zrušil vo vzťahu k obžalovanému H. G. podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a vo vzťahu k obžalovaným G. D., A. F. a A. G. aj podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. a vo vzťahu k obžalovanému H. G. v zmysle § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil na nové rozhodnutie súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol a vo vzťahu k obžalovaným G. D., A. F. a A. G., aby odvolací súd sám vo veci rozhodol rozsudkom v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. s tým, že im všetkým trom uloží tresty odňatia slobody na doživotie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, na základe podaných odvolaní obžalovaných G. D., B. E., A. F., A. G. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že prvostupňový súd postupoval správne a v súlade so zákonom pri zisťovaní a ustálení skutkového stavu veci, keď na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v potrebnom rozsahu, tieto potom náležite v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil

a dospel tak k úplným a správnym skutkovým zisteniam a záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe podaných odvolaní primárne zistil, že podané odvolania obžalovaných G. D., B. E., A. F. a A. G., ako aj odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúra GP SR sú prípustné (§ 245 ods. 1 Tr. por.), že nie je daný zákonný dôvod pre ich zamietnutie podľa § 316 ods. 1 Tr. por., pretože boli podané včas a oprávnenými osobami a nie je ani daný dôvod pre zrušenie rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por. Preto postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia mohli podať odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že všetky podané odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu, nie sú dôvodné.

Po preskúmaní obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že orgány činné v trestnom konaní, ako aj prvostupňový súd postupovali tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Podľa názoru odvolacieho súdu všetky dôkazy v predmetnej veci boli získané zákonným spôsobom a prvostupňový súd ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, pričom sa dôsledne riadil ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. Odvolací súd preto konštatuje, že dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu, v intenciách § 2 ods. 10 Tr. por., a preto nepovažuje vykonávanie ďalších dôkazov za potrebné.

Prvostupňový súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. dôkladne a podrobne v odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach viny jednotlivých obžalovaných a uložených trestov, pokiaľ ide o odsudzujúcu časť rozsudku a taktiež akými právnymi úvahami sa riadil, keď obžalovaného H. G. oslobodil spod obžaloby. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd s dôvodmi napadnutého rozsudku v celom rozsahu stotožnil, tam uvedené závery si osvojil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa dôsledne postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym zásadným procesným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, najmä pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetné skutky, ustálené v bodoch 1/ až 3/ odsudzujúcej výrokovej časti napadnutého rozsudku stali spôsobom tam popísaným a že ich spáchali jednotliví obžalovaní. Rovnako odvolací súd považuje za potrebné konštatovať, že po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaných G. D., B. E., A. F. a A. G. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov pri jednotlivých skutkoch ustálený. Preto aj odvolací súd dospel k presvedčivému a objektívnemu záveru, že nemožno mať žiadne pochybnosti o vine jednotlivých obžalovaných, s výnimkou obžalovaného H. G., pretože vina týchto obžalovaných - G. D., B. E., A. F. a A. G. bola preukázaná tak súborom priamych, ako aj nepriamych dôkazov, pričom tieto dôkazy tvoria nepretržitú a súvislú niť, ktorá bez akýchkoľvek pochybností dovoľuje vysloviť záver o vine uvedených všetkých štyroch obžalovaných.

K jednotlivým odvolacím námietkam obžalovaných, ako aj prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, odvolací súd považuje za potrebné uviesť nasledovné skutočnosti, avšak bez potreby opakovania všetkých záverov, keďže už sú dostatočne podrobne a vo vyčerpávajúcom rozsahu uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok.

Pri skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku sú všetci štyria obžalovaní G. D., B. E., A. F. a A. G.

usvedčovaní celým súborom priamych aj nepriamych dôkazov. Predovšetkým svedkovia D. N., G. D. a A. L. vypovedali vo všetkých zásadných tvrdeniach zhodne v prípravnom konaní, aj na hlavnom pojednávaní a všetkých štyroch obžalovaných usvedčili v podstate zo zorganizovania, pomoci a realizácie usmrtenia C. G.. Treba tiež zdôrazniť, že ich výpovede vzájomne korešpondujú, a to nielen v zásadných tvrdeniach, ale aj v mnohých detailoch a jednotlivostiach.

Svedkovia D. N. a G. D. podrobne vypovedali o tom, ako na podnet obžalovaného G. D. vykonávali ohliadku miesta, kde bol následne predmetný skutok pripravovaný a spáchaný a tieto skutočnosti potvrdili aj pri preverkách ich výpovedí v prípravnom konaní. Svedok D. N. túto ohliadku robil spoločne s obžalovaným D., a to na podnet A. F. a B. E..

Uvedení svedkovia zhodne označili za objednávateľa tohto činu obžalovaného D. a obžalovaného E. a F. za osoby, ktoré celý skutok riadili, pričom obžalovaný G. podľa ich vyjadrenia riadil, v čase vraždy poškodeného C. G., motorové vozidlo, z ktorého bol poškodený výstrelmi z automatickej pušky usmrtený.

Svedok D. N., ktorý bol z predchádzajúceho obdobia viacerými svedkami označený ako „pravá ruka“ obžalovaného A. F. sa podrobne vyjadril k ohliadke miest súvisiacich s prípravou vraždy C. G., k okolnostiam pri zabezpečení motorového vozidla, ako aj k objednaní strelca, občana Macedónska I., ktorý bol blízky človek obžalovanému F. a tiež k spôsobu jeho ubytovania na jeho meno v ubytovni, s tým, aby meno I. nebolo uvedené v zázname o ubytovaných osobách. S relevantnými časťami jeho výpovede je v plnom v súlade aj výpoveď svedka G. D., parciálne výpoveď svedka A. L., ale aj obsah radu ďalších dôkazov (výpoveď svedka D. V., majiteľa ubytovne K. v Trnave) a príslušné listinné dôkazy (kniha ubytovaných hostí), dôkazmi o lokalizácii mobilných telefónov obžalovaného A. G. a svedka L.. V súlade s obsahom výpovedí svedkov D. N. a G. D. je aj výpoveď utajeného svedka.

Svedok D. potvrdil prevzatie sumy po 1 000 eur od E. a F., za čo mal zohnať motorové vozidlo a robiť šoféra, od čoho však v poslednej chvíli odskočil. Spočiatku nemal vedomosť o podrobnostiach týchto aktivít menovaných obžalovaných, ale následne dospel k presvedčeniu, že išlo o prípravu na zavraždenie C. G.. Tento svedok sa dobre poznal najmä s obžalovanými, najmä s obžalovaným B. E. a rovnako ako svedok N. patrili k okruhu osôb, ktoré sa často (prakticky denne) pohybovali v spoločnosti obžalovaných, a s ktorými v minulosti vykonávali spoločné aktivity. Tieto okolnosti majú nezanedbateľný význam pri hodnotení výpovedí týchto svedkov, pretože ide jednak o osoby s priateľským vzťahom k obžalovaným, ktorí nepochybne požívali v inkriminovanom období ich dôveru a jednak vykonávali rôzne spoločné aktivity, ktoré osobitne v prípade svedka D. neboli aktivitami vždy legálnymi.

Svedok A. L. zasa potvrdil, že vykonával prácu taxikára a popísal okolnosti, za ktorých viezol obžalovaného A. G. a I. na určené miesto v čase bezprostredne pred zavraždením poškodeného J. G. a následne ich odvádzal z Duchonky, kde bol v inkriminovanom čase zistený požiar osobného motorového vozidla zn. H.. Navyše treba zdôrazniť, že v tomto vozidle sa našli obhorené zvyšky útočnej pušky vzor 58, ktorá bola druhovo zhodná so zbraňou, ktorou bol zavraždený poškodený C. G.. Svedok L. sa taktiež pohyboval často v spoločnosti obžalovaných, ktorí aj predtým využívali jeho služby taxikára.

Nepochybne výpovede spolupracujúcich alebo tzv. korunných svedkov, ktorí boli svojim spôsobom tiež zapojení do prípravy trestnej činnosti, resp., že v určitých fázach konania sa sami na takomto konaní priamo, či nepriamo podieľali a rozhodli sa spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, vo všeobecnosti treba vyhodnocovať aj z hľadiska možnosti modifikácie výpovedi, či už z ich prílišnej horlivosti, z pomsty alebo pod vplyvom iných pohnútok.

V súvislosti s výpoveďami svedkov N., D. a L. v posudzovanej veci treba zdôrazniť, že ich výpovede prvostupňový súd správne vyhodnotil a v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na celý rad jednotlivostí a detailov v ich vzájomných súvislostiach, z ktorým vyhodnotením sa aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v plnom rozsahu stotožnil a na ktoré poukazuje.

Skutočnosť, že každý zo svedkov vypovedal len parciálne o určitom dejovom výseku udalostí a že nevedeli kontinuálne uviesť všetky okolnosti prípadu, resp., že v určitom časovom období ani nevedeli, že ich konanie má smerovať k usmrteniu C. G., na ktorú poukázali obžalovaní vo svojich obhajobných tvrdeniach neznamená, že nevypovedali pravdivo o osobne zažitých udalostiach alebo, že by vypovedali len „z počutia“ alebo len o vykonštruovaných okolnostiach na základe vlastných konfabulácií.

Výpovede svedkov D. N., G. D., A. L. a čiastočne aj výpoveď utajeného svedka, na ktoré nadväzujú aj ďalšie vykonané dôkazy, vzťahujúce sa k osobným vzťahom medzi poškodeným C. G. a obžalovaným G. D., k napadnutiu obžalovaného D. troma páchatelmi, ktorí mu spôsobili vážne poranenia a jeho podozrenie na pôvodcu tohto napadnutia (najmä výpovede svedkov G. H., A. U., Q. G., K. G.), odposluchy telefónov obžalovaného B. E. bezprostredne po vykonaní vraždy, podľa názoru odvolacieho súdu poskytujú dostatok objektívnych a nespochybniteľných podkladov pre záver o vine u obžalovaných G. D., B. E., A. F. a A. G. vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku.

Obhajobné tvrdenia obžalovaných vo vzťahu k výpovediam týchto svedkov sa týkajú viac formálnych, javových stránok, ako ich vecných a obsahových stránok. Tvrdenie, že svedok N. vypovedal na základe svojich písomných poznámok, že používal výraz „objednávateľ“ vraždy alebo, že bol počas výkonu väzby navštevovaný orgánmi činnými v trestnom konaní, prípadne poukazovania na spôsob jeho prepravy na hlavné pojednávanie prvostupňového súdu, patria práve do skupiny takýchto formálnych námietok, ktoré nemožno považovať z hľadiska vecnej stránky jeho výpovede za relevantné a z hľadiska jej hodnovernosti za rozhodujúce.

Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje výpovede svedkov D. N., G. D. a A. L. za pravdivé a autentické, urobené aj v snahe prispieť k objektívnemu vyšetreniu vraždy C. G.. Pri inštitúte korunných svedkov sa samozrejme jedná o osoby, ktoré takto svedčia aj z dôvodov obmedzenia trestného stíhania proti sebe. V danom prípade záujem štátu na vyšetrení obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy, prevyšuje záujem štátu na postihu týchto jednotlivcov. Vo všeobecnosti je potrebné tiež pripomenúť, že využívanie inštitútu spolupracujúceho svedka pri rozkrývaní organizovanej kriminality je celkom nevyhnutné pre efektívny boj s touto formou kriminality, pretože všetky organizované kriminálne skupiny sa predovšetkým vyznačujú uzavretosťou a vysokou mierou konšpirácie a neochotou osôb proti týmto skupinám svedčiť. Zavedenie takýchto inštitútov a postupov odporúčajú aj medzinárodné dokumenty, (napr. Rezolúcia Rady Európskej únie z 20. decembra 1996 o jednotlivcoch, ktorí spolupracujú pri súdnom konaní).

Odvoláciu námietku prezentovanú všetkými štyrmi obžalovanými založenú na tvrdení, že orgány prípravného konania a potom aj prvostupňový súd vykonával dokazovanie tendenčne, podľa vopred určeného scenára a jednostranne akceptujúc prevažne iba dôkazy svedčiace proti obžalovaným, najvyšší súd nepokladá za zodpovedajúcu skutočnému priebehu konania. Naopak z obsahu spisového materiálu vyplýva, že konanie bolo vykonávané dôsledne, rešpektujúc princíp kontradiktórneho konania. V priebehu súdneho konania boli vykonávané aj dôkazy navrhované obžalovanými, resp. ich obhajcami (napr. výsluch svedkov H. Q., C. D.), dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom a súd sa riadne zaoberal ich dôsledným hodnotením. Skutočnosť, že niektoré dôkazy (vrátane výpovedí svedkov D. N., G. D. a A. L.) neboli vyhodnotené podľa subjektívnych predstáv obžalovaných v súlade s ich obhajobnými tvrdeniami ešte neznamená, že ich súd nehodnotil, resp., že ich vyhodnotil nesprávne.

Pokiaľ ide o nevykonanie niektorých navrhovaných dôkazov obžalovaným B. E., A. F. a A. G., resp. ich obhajcami v priebehu trestného konania, treba uviesť nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu

spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V priebehu trestného konania bol v procesnom postavení svedka vypočutý celý rad svedkov, súdni znalci a boli oboznámené listinné dôkazy zadokumentované v trestnom spise. Stanovisko vyššie uvedených obžalovaných prezentované v odôvodnení odvolaní, že súd v rámci dokazovania nepostupoval zákonným spôsobom, ale postupovali jednostranne, pretože sa venovali len dôkazom svedčiacich v ich neprospech, pričom neprihliadol k dôkazom v ich prospech, nie je pravdivé a vyznieva značne subjektívne.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní, znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Z uvedených dôvodov odvolacie námietky obžalovaných spočívajúcich v tvrdení, že súd odmietol vykonať niektorý z navrhovaných dôkazov, je preto treba považovať za irelevantné.

V danej súvislosti najvyšší súd konštatuje, že v postupe orgánov činných v trestnom konaní alebo prvostupňového súdu, nie je možné vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu. Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a následne špecializovaný trestný súd pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom.

Odvolacie námietky všetkých štyroch obžalovaných založené na tvrdení, že výpovede svedkov D. N., G. D., A. L. a utajeného svedka č. 1 boli podmienené tým, že si po čine vymieňali informácie a následne uvádzali nepravdivé tvrdenia vytvorené podľa vlastnej predstavy, nie je možné akceptovať.

Obhajobné tvrdenia, že v čase, keď sa hovorilo o sumách vyplatených za realizáciu usmrtenia J. G. v slovenských korunách, resp., že v čase prípravy tohto činu sa menovaný mal nachádzať vo výkone väzby, a preto nemohla už vtedy existovať „vopred uvážená pohnútk“ na jeho zavraždenie, patria podľa názoru odvolacieho súdu k námietkam vznášaných vo vzťahu k niektorým jednotlivostiam viac alebo menej extrahované od kontextu ťažiskových dôkazov a dokazovania v celom svojom súhrne. Tieto odvolacie námietky obžalovaných nie sú spôsobilé významne oslabiť celkovú dôkaznú situáciu v predmetnej trestnej veci tak, ako ju vyhodnotil špecializovaný trestný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Z procesného hľadiska nie je možné úspešne namietat' ani zákonnosť vykonania výsluchu utajeného

svedka len na základe skutočnosti, že tento svedok bol v počiatočných fázach trestného konania vypočutý ako bežný svedok a že tomuto svedkovi bolo následne umožnené vypovedať v režime utajenia. Nie je totiž pravdivé tvrdenie obžalovaných (menovite obžalovaného G. D.), že odôvodnenosť jeho obavy z obžalovaných a opodstatnenie priznania postavenia utajeného svedka neboli riadne preskúmané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožňuje ani s obhajobnými námietkami obžalovaných E., G. a F. súvisiacich s osobou menom I., najmä tvrdením, že sa jedná o neexistujúcu osobu, ktorej účasť na čine je iba účelovo vykonštruovaná. Bližšie neidentifikovaná osoba I. bol označený za osobu, ktorá sa priamo podieľala na usmrtení C. G. (ako strelec). O tejto úlohe I. podrobne vypovedali svedkovia D. N. a G. D., ktorí s menovaným prišli osobne do styku, pri ohliadkach trás a konkrétnych miest súvisiacich s osobou poškodeného pred vykonaním činu, túto osobu vo svojich výpovediach popisali a zhodne uviedli, že sa jedná o osobu blízku obžalovanému A. F., ktorý ho nazýval „bratrancom“. Niet žiadnych pochybností o tom, že osoba I. je tou istou osobou, o ktorej vypovedal aj obžalovaný F., keď tento sám potvrdil, že sa jedná o jeho priateľa a že v inkriminovanom čase bol prítomný na Slovensku a prespal v dome jeho rodičov. Obhajobu tento obžalovaný v tejto časti nezaložil na popretí reálnej identity tejto osoby, ale na tvrdení, že na Slovensko neprišiel spáchať vraždu, ale z iného dôvodu (z dôvodu objasnenia iného trestného činu, ktorý mal byť spáchaný v Holandsku). Reálnu existenciu tejto osoby začal obžalovaný popierať až v neskoršom štádiu trestného konania, čo robí jeho obhajobu v tejto časti značne rozpornou.

Niet žiadnych pochybností ani o tom, že túto istú osobu menom I., o ktorej vypovedal obžalovaný F., svedok D. N. ubytoval v penzióne v Trnave (so zaevidovaním na jeho priezvisko), s ktorým boli v nadväznosti na to vykonávané vyššie spomenuté ohliadky miesta činu a ďalších konkrétnych reálií v súvislosti s osobou C. G.. Niet žiadnych pochybností o tom, že sa jedná o tú istú osobu, ktorá bola v deň usmrtenia J. G. prepravovaná svedkom A. L. (spolu s obžalovaným A. G.) do blízkosti miesta činu a následne z Duchonky pri Topoľčanoch, kde bolo bezprostredne po čine nájdené horiace osobné motorové vozidlo zn. H. (a torzo samočinnnej pušky vzor 58), o ktorom niet pochybností, že to bolo práve to vozidlo, ktoré bolo pri čine použité. Jednalo sa o vozidlo, ktoré bolo dňa 7. júla 2010 odcudzené, pričom číslo motora zistené na vraku vozidla patrilo inému motorovému vozidlu zn. H., pričom aj toto vozidlo bolo dňa 30. júna 2010 odcudzené. Táto skutočnosť taktiež plne korešponduje s výpoveďami svedkov D. N. a G. D., ktorí zhodne potvrdili, že obžalovaní E. a F. vyslovili požiadavku na zabezpečenie motorového vozidla, ktoré malo byť použité pri usmrtení C. G., pričom logicky zapadajú aj časové súvislosti.

Vo vozidle zaistenom po čine na Duchonke bola nájdená zbraň; bola takým druhom zbrane, z ktorej vyšli smrtiace strely na poškodeného. To bolo preukázané expertíznym skúmaním striel a nábojníc nájdených na mieste činu a pri pitve poškodeného a nepriamo aj radom výpovedí svedkov prítomných v čase strelby na mieste činu. Preto niet žiadnych pochybností o tom, že v osobe I. nejde o vymyslenú a umelo vykonštruovanú osobu, ale o osobu, o ktorej identite vypovedali nie len viacerí svedkovia, ale aj obžalovaný A. F., ktorý jeho prítomnosť a identitu zhodne s výpoveďami svedkov potvrdil, pričom tieto výpovede nie sú v žiadnom rozpore s obsahom komplexu dôkazov v celom ich súhrne, ale naopak do skutkového deja presne zapadajú.

Obžalovaní B. E. a A. G. v odôvodnení svojho odvolania uviedli námietku o nezákonnosti vykonania dôkazu záznamom telekomunikačnej prevádzky tým, že príkaz na vykonanie týchto úkonov neboli riadne, v dostatočnom rozsahu a konkrétnymi skutkovými okolnosťami odôvodnené, čím tieto rozhodnutia trpia vadou nepreskúmateľnosti. Najvyšší súd v súlade s právnym názorom súdu prvého stupňa nepokladá tento obhajobný argument za opodstatnený. Najvyšší súd sa zaoberal touto námietkou obžalovaných a preskúmal zákonnosť namietaných rozhodnutí, pričom zistil, že príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov v predmetnej veci boli vydané lege artis, v súlade so všetkými vecnými i formálnymi požiadavkami zákona. Príkazy na vykonanie týchto úkonov v posudzovanom prípade boli vydané v súlade s ustanovením § 115 ods. 3 Tr. por. Z týchto rozhodnutí je zrejmé, o akú účastnícku stanicu sa jedná, taktiež akej osoby sa týka a je v nich uvedený aj čas použitia úkonu. Príkazy boli vydané na základe relevantného návrhu a boli odôvodnené. Rozsah odôvodnenia takýchto

rozhodnutí môže byť do určitej miery polemický a nemusí zodpovedať predstave niektoej z procesných strán. Aj stručnejšie odôvodnenie neznamená jeho nezákonnosť. Nepochybne rozsah odôvodnenia príkazov na vykonanie odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky spravidla zodpovedá rozsahu informácií, s ktorými disponujú orgány prípravného konania, pričom často disponujú síce z hľadiska odhaľovania a dokumentovania podozrení z trestnej činnosti závažnými informáciami, avšak v obmedzenom rozsahu. To ale nemusí znamenať, že takýto návrh na vykonanie úkonu nie je opodstatnený. V predmetom prípade opodstatnenosť príkazov na vykonanie týchto úkonov, ako sa ukázalo v priebehu konania, bola nepochybne reálne preukázaná.

Prvostupňový súd nepochybil ani pri právnej kvalifikácii konania obžalovaných vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku, keď dospel predovšetkým k správneému záveru, že k spáchaniu predmetného skutku došlo zo strany všetkých štyroch obžalovaných s vopred uváženou pohnútkou, teda, že vražedný úmysel páchatel'ov bol premyslený, dlhodobejšie pripravovaný a naplánovaný. Do tohto procesu prípravy bolo zapojených viacero osôb, pričom záujmom na veci participujúcich osôb bolo udržanie istej konšpiratívnej celej tejto akcie, teda jednotlivé zúčastnené osoby v jednotlivých fázach konania nemuseli ani vedieť a ani nevedeli o všetkých detailoch a podrobnostiach tejto akcie. Každá z týchto osôb však mala vedomosť, že nesporne ide o osobu C. G., o ktorého život v podstate išlo a že sa robia a vyvíjajú kroky na jeho fyzické odstránenie. Každý z týchto obžalovaných mal svoje určené úlohy, a preto aj prvostupňový súd správne nemal žiadne pochybnosti o tom, že konanie všetkých na veci zúčastnených osôb možno subsumovať pod konanie, ktoré zákon charakterizuje ako vopred uváženú pohnútku.

Preto si odvolací súd v celom rozsahu osvojil ako správne a zákonu zodpovedajúce právne závery prvostupňového súdu vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaných G. D., B. E., A. F. a A. G., ako obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy podľa § 144, samozrejme s tým rozdielom, že sa u každého z nich vyjadrila iná forma účastníctva. U obžalovaného D., ako objednávateľa a pomocníka k spáchaniu trestného činu, u obžalovaných E. a F. ako organizátorov tohto zločinu a u obžalovaného G., ako priameho účastníka a aktéra zastrelenia poškodeného C. G., ako priameho páchatel'a a to vzhľadom na prvostupňovým súdom správne zistené a ustálené skutkové závery, že nepochybne riadil motorové vozidlo, z ktorého bol strelbou poškodený usmrtený, od začiatku svojej účasti na tejto akcii vedel o tom, akú úlohu mal plniť strelec I. a mal aj ďalšie úlohy súvisiace s pomocou potrebnou po spáchaní tohto činu. Správne prvostupňový súd tiež ustálil, že zo strany obžalovaných E., F. a G. išlo nesporne o vraždu na objednávku, teda, že tento čin bol spáchaný z osobitného motívu v zmysle § 140 písm. a/ Tr. zák. a v súlade so zákonom postupoval aj v tom, keď činnosť na veci zúčastnených osôb kvalifikoval ako činnosť organizovanej skupiny, čím došlo k naplneniu zákonného znaku závažnejšieho spôsobu konania v zmysle § 138 písm. i/ Tr. zák.

O úkladnú vraždu pôjde spravidla vtedy, ak ide o vraždu na objednávku, keď bola sľúbená odmena za vykonanie činu alebo, keď páchatel' odmenu dôvodne očakáva, alebo keď ide o premyslený prípad vraždy, pri ktorej má páchatel' v úmysle získať majetkový prospech bezprostredne alebo dodatočne. Na rozdiel od vraždy (§ 145 Tr. zák.), pri úkladnej vražde (§ 144 Tr. zák.) pôjde o prípady zložitejšie na prípravu, vyžadujúce si určitý predchádzajúci plán a koordináciu v čase, priestore i prostriedkoch. Takýto postup páchatel'a musí vždy smerovať k cieľu usmrtiť obeť za každú cenu, ako následok predchádzajúcej prípravy, či už ako akt pomsty, nenávisť, žiarlivosti alebo zisťnosti.

Z tohto pohľadu nie je možné akceptovať odvoláciu námietku obžalovaného A. F., prezentovanú v písomnom odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom svojho obhajcu, spočívajúcou v podstate jeho tvrdenia, že nemohlo ísť o vraždu, jednak v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia výpovede svedka D., „ktorého inštruoval svedok N. a uvádzal, že poškodeného mali iba vystrašiť“ a jednak vzhľadom na skutočnosť, že poškodený C. G. bol smrteľne zasiahnutý len jednou strelou, resp. dvoma strelami, napriek tomu, že malo byť vystrelených až 28 striel, pričom znalci na základe výsledkov z jeho pitvy konštatovali, že smrtiaci strela smerovala mierne zhora. Obžalovaný na základe uvedeného vyjadril názor, že skutok je možné právne posúdiť len ako trestný čin ublíženia na zdraví s následkom smrti.

Takáto úvaha nie je v súlade s výsledkami dokazovania, pretože tými bol priebeh a spôsob usmrtenia C. G. jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaný. Niet totiž žiadnych pochybností o tom, že skutkový dej pri usmrtení menovaného prebehol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, teda, že poškodený riadiac svoje motorové vozidlo bol usmrtený strelbou z útočnej pušky Sa vz. 58 zo súbežne idúceho motorového vozidla, pričom bolo vystrelených smerom na poškodeného najmenej 28 striel, z ktorých bol zasiahnutý dvomi strelami a to jednou do oblasti hlavy a jednou do prsta ľavej ruky. Bolo zistené, že smrteľný výstrel smeroval zľava doprava približne z úrovne výšky, v ktorej sa v osobnom motorovom vozidle sedí.

Najvyšší súd pripomína v tejto súvislosti rozsiahlu judikatúru, v rámci ktorej opakovane zaujal stanovisko k problematike subjektívnej stránky trestného činu a jej hodnoteniu pri rozlišovaní medzi úmyselným trestným činom vraždy a trestným činom ublíženia na zdraví, resp. obdobným trestným činom spáchaným z nedbanlivosti. Len marginálne vo všeobecnosti treba pripomenúť, že úmysel, a rovnako aj iné formy zavinenia, je možné zisťovať na podklade iných dôkazov, nie len z priznania obžalovaného. Okolnosti subjektívnej povahy možno teda dokazovať aj nepriamo, a to na základe okolností objektívnej povahy, z ktorých podľa zásad logického myslenia sa dá usudzovať na vnútorný vzťah páchateľa k ohrozeniu alebo porušeniu chráneného záujmu. Z toho vyplýva, že úmysel páchateľa spôsobiť inému smrť, možno vyvodiť z objektívne zistených okolností, a to z povahy použitej zbrane, zo spôsobu jej použitia, z intenzity vedenia útoku, z lokalizácie miesta zásahu na tele poškodeného z toho, či páchateľ viedol útok proti častiam tela, kde sú uložené životne dôležité orgány a podobne.

V posudzovanom prípade, už zo samotného spôsobu vykonania usmrtenia poškodeného, druhu zbrane a oblasti, na ktorú sa takýmto spôsobom útočilo, nemôže vyvolávať žiadne pochybnosti o tom, že úmysel páchateľov bolo usmrtiť poškodeného, pretože útok smeroval na životne dôležitú oblasť poškodeného, a to oblasť jeho trupu a hlavy hromadnou strelbou (dávkami) z automatickej útočnej zbrane, z bezprostrednej blízkosti. Takýto útok v žiadnom prípade nie je možné považovať len za pokus „o vystrašenie“, alebo len úmysel „dostať niekoho na vozík“ a podobne. V danom prípade ale úmysel páchateľov smerujúci k usmrteniu C. G. bol preukázaný aj výpoveďami už vyššie uvedených svedkov D. N. a G. D., ktorí zhodne uviedli, že v istej fáze konania dospeli k presvedčeniu, že sa pripravuje usmrtenie osoby C. G. a nie len jeho vystrašenie prípadne jeho ťažká ujmy na zdraví. Z uvedených dôvodov aj Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje právnu kvalifikáciu konania obžalovaných G. D., B. E., A. F. a A. G. vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ za správnu, plne v súlade so skutkovým stavom ustáleným vo výrokovej časti rozsudku.

Nepochybil prvostupňový súd ani v tom, keď obžalovaného B. E. uznal za vinného z predmetného obzvlášť závažného zločinu úkladnej vraždy v zmysle prísnejšej právnej kvalifikácie jeho konania (§ 144 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.), pretože bolo nesporne preukázané, že v minulosti (v roku 1997) už bol pre iný trestný čin vraždy právoplatne odsúdený a uložený trest odňatia slobody aj sčasti vykonal.

Odvolací súd si v celom rozsahu osvojil skutkové aj právne závery prvostupňového súdu vo vzťahu ku skutkom pod bodmi 2/ a 3/ napadnutého rozsudku a nemá voči nim žiadne výhrady a pripomienky.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ rozsudku správne prvostupňový súd zistil a bez akýchkoľvek pochybností ustálil, že v prednej časti domu, ktorý vlastnil obžalovaný A. G. bola pestovaná marihuana, a to v množstve, ako to je správne ustálené vo výrokovej časti rozsudku, a to jednak v tzv. mokrom stave, ako aj vo forme sušiny. Obhajobu obžalovaného A. G., že o pestovaní marihuany v tomto dome nevedel, pretože do prednej časti domu, ktorú prenajal inej osobe, nechodil a nemal vedomosť, čo tam nájomca robí, nemožno akceptovať, pretože táto obhajoba obžalovaného G. bola celým súborom dôkazov vyvrátená. Výsledkami vykonaného dokazovania bolo vyvrátené tvrdenie obžalovaného, že prednú časť domu, kde bola nájdená droga reálne prenajal osobe G. E.. Svedok takéhoto mena a priezviska potvrdil, že obžalovaného nepozná, žiadnu nájomnú zmluvu s ním, ale ani s inou osobou, nikdy neuzatvoril a nikdy v uvedenom dome v obci Tepličky nebol. Jeho občiansky preukaz bol pri podpisovaní takejto zmluvy zneužitý. Do kontextu obsahu výpovede svedka zapadá aj výpoveď svedka C. H., ktorý potvrdil (v rozpore s výpoveďou obžalovaného), že pri vypracovaní zmluvy a ani pri jej

podpisovaní, resp. odovzdaní obžalovanému G. žiadna iná osoba prítomná nebola. Potvrdil tiež, že na žiadosť R. G. boli vyhotovené len dva exempláre nájomnej zmluvy. Obžalovaný, ako aj B. E. (vypočutý v tejto veci ako svedok) vypovedali ohľadom počtu a pôvodu podpísanej nájomnej zmluvy rozporne, keď obžalovaný uviedol, že druhý exemplár zmluvy sa nachádza u C. H. (prvý bol nájdený v zadnej, obžalovaným obývanej, časti v inkriminovaného domu) a svedok E. uviedol, že ju dostal od otca obžalovaného. Otec obžalovaného, ako svedok, uviedol, že nájomnú zmluvu nikdy nedržel v rukách a nikdy ju ani nevidel.

Aj viaceré hmotné dôkazy preukazujú nepravdivosť výpovede obžalovaného G., a to najmä v prednej časti domu, (do ktorej podľa jeho vyjadrenia nechodil), boli zaistené sadenice rastlín konope, plastové vrecia so sušinou, elektrické ventilačné a osvetľovacie zariadenia, nádoby s hnojivom, plastové fľaše s biologickými stopami - slinami, ktorých analýzou bola zistená jeho DNA. V zadnej časti domu obývanej obžalovaným bola nájdená okrem iného digitálna váha, vrecko so sušinou rastliny konope, plechovka od Coca Coly upravená na fajčenie, sklenená fajka so stopami drogy.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu táto obhajoba obžalovaného A. G. je účelová a klamlivá, pretože prvostupňový súd sa aj pri tomto skutku náležite vysporiadal s celkovou dôkaznou situáciou, náležite vyhodnotil v tomto smere aj výpovede svedkov C. H. a G. E., ktorý rozhodne poprel, že by uzavrel s obžalovaným G. predmetnú nájomnú zmluvu a dospel tak k presvedčivým a nepochybným záverom o vine obžalovaného A. G.. Jeho konanie v tejto časti prvostupňový súd správne po právnej stránke kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 3 písm. b/ Tr. zák.

Rovnako odvolací súd považuje za správne tiež skutkové a aj právne závery prvostupňového súdu vo vzťahu ku skutku pod bodom 3/ napadnutého rozsudku, ktorého sa dopustil obžalovaný B. E. svojou nepravdivou svedeckou výpoveďou, v snahe napomôcť spoluobžalovanému A. G. vyvinieť sa zo spáchania skutku pod bodom 2/ tohto rozsudku, čím naplnil zákonné znaky zločinu krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., s poukazom na § 140 písm. c/ Tr. zák., pretože nepochybne konal v úmysle zakryť iný trestný čin.

Prvostupňový súd sa veľmi precízne a podrobne zaoberal všetkými okolnosťami tohto skutku, ako aj celkovou dôkaznou situáciou, najmä vo vzťahu k legálnosti odposluchu a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky v danom prípade. Odvolací súd si tieto skutkové aj právne závery prvostupňového súdu v celom rozsahu osvojil a v plnom rozsahu poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia jeho rozsudku. Dôkaz vykonaný záznamom telekomunikačnej prevádzky bol vykonaný zákonným spôsobom. Príkazy na vykonanie týchto úkonov boli dostatočne odôvodnené a v tejto časti odvolací súd poukazuje na vyššie uvedenú časť tohto odôvodnenia (na strane 46 - 47 rozsudku).

Ani Najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný B. E. pri výsluchu dňa 29. septembra 2010 vypovedal ohľadom pôvodu nájomnej zmluvy týkajúcej sa údajného prenájmu domu v Tepličkách, v ktorom bola zaistená droga - kanabis (ktorá trestná činnosť je obsahom skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku), nepravdivo na základe SMS správy, ktorú mu predtým zaslal obhajca obžalovaného R. G., a ktorý založil svoju obhajobu vo vzťahu ku skutku v bode 2/ práve na tvrdení, že do tej časti domu, v ktorej bola droga zaistená nemal prístup, pretože bola prenajatá inej osobe.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval správne a v súlade so zákonom aj pri ukladaní trestov obžalovaným G. D., A. F. a A. G., keď týmto uložil tresty odňatia slobody v maximálnej možnej výmere, t.j. 25 rokov. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že vzhľadom na použitú právnu kvalifikáciu konania týchto troch obžalovaných prvostupňový súd mal na výber len možnosť uložiť týmto obžalovaným trest odňatia slobody na 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie, ako sa toho domáha vo svojom odvolaní prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd pri ukladaní trestov týmto trom obžalovaným dôsledne vychádzal zo zákonných zásad, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska ukladania trestu, pričom u obžalovaných G. D. a A. F. neopomenul prihliadnuť na poľahčujúcu okolnosť, že pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti viedli riadny život, ale na druhej strane u všetkých štyroch obžalovaných hodnotil ako priťažujúcu okolnosť, že sa trestného činu dopustili verejne a u obžalovaných B. E. a A. G. aj okolnosť, že sa dopustili viacerých trestných činov. Prvostupňový súd sa veľmi podrobne v odôvodnení napadnutého rozsudku zaoberal aj hodnotením osôb jednotlivých obžalovaných, ich intelektovou úrovňou, ako aj otázkami ich pričetnosti v čase spáchania činu vychádzajúc zo záverov znaleckých posudkov znalcov z odboru psychiatrie a psychológie.

Podľa názoru odvolacieho súdu u obžalovaných G. D., A. F. a A. G. nie sú dôsledne naplnené zákonné podmienky na uloženie trestov na doživotie.

V súčasnosti platné znenie ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák. podmieňuje uloženie doživotného trestu odňatia slobody kumulatívnym splnením dvoch podmienok uvedených v ustanovení § 47 ods. 1 Tr. zák. pod písmenami a/ a b/ a to tým, že uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti, ako aj, že nie je nádej, že by sa páchatel mohol napraviť aj trestom odňatia slobody na dobu do 25 rokov, pričom v danom prípade prvostupňový súd dôsledne skúmal splnenie vyššie zmienených podmienok, čo bolo základom pre rozhodnutie o uložení obvineným G. D., A. F. a A. G. trestov odňatia slobody na 25 rokov. Na druhej strane súd konštatoval splnenie uvedených zákonných podmienok u obžalovaného B. E. a na tom základe mu uložil trest odňatia slobody na doživotie.

Špecializovaný trestný súd sa v odôvodnení svojho rozsudku (str. 57 - 63) náležite vysporiadal s otázkou, prečo u obžalovaných G. D., A. F. a A. G. nepovažoval zákonné podmienky na uloženie trestu odňatia slobody na doživotie za splnené, a z akých dôvodov nepovažoval argumentáciu prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR za akceptovateľnú pri navrhovaní doživotného trestu odňatia slobody aj u týchto obžalovaných. S argumentáciou súdu prvého stupňa sa najvyšší súd stotožnil a v celom rozsahu na ňu odkazuje bez potreby túto časť odôvodnenia znovu uvádzať.

Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky pokladá za dôležité zdôrazniť zásadu, podľa ktorej každý prípad, ako aj každú osobu páchatelja je potrebné posudzovať individuálne s prihliadnutím na všetky osobitosti a z tohto pohľadu nie je možné predchádzajúce rozhodnutia najvyššieho súdu, zaoberajúce sa problematikou ukladania trestu odňatia slobody na doživotie, paušalizovať. Rovnako nie je možné prihliadať na dôkazy vykonané, resp. vykonávané v iných trestných veciach, týkajúcich sa napr. trestnej veci tzv. E., na ktoré poukázal a ktorými argumentoval prokurátor v odôvodnení svojho odvolania.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolacie námietky prokurátora špeciálnej prokuratúry, v rámci ktorých sa dožadoval aj u obžalovaných D., F. a G. uloženia trestov odňatia slobody na doživotie. V súvislosti s odvolaním prokurátora treba tiež zdôrazniť, že medzi zákonné podmienky pre uloženie trestu odňatia slobody na doživotie patrí v zmysle § 47 ods. 1 Tr. zák. nielen to, že uloženie takéhoto trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti, ale tiež okolnosť, že nie je nádej, že by páchatelja bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu dvadsaťpäť rokov.

Uložené tresty odňatia slobody obžalovaným D., F. a G. vo výmere 25 rokov považuje aj najvyšší súd za správne a zákonné, pričom tak, ako prvostupňový súd prihliadol najmä na závery forenznnej psychológie vo vzťahu k možnostiam ich resocializácie a nápravy. Uložené tresty sú primerané aj ku všetkým okolnostiam prípadu, k osobám týchto obžalovaných a k motivácii a pohnútkam ich konania.

V danom prípade znalci prognózu možnosti resocializácie a nápravy obžalovaných hodnotili v podstate priaznivo, iba u obžalovaného A. G. ju označili za hranične nepriaznivú. Pri ukladaní trestov viacerým páchateljom však treba tresty aj navzájom diferencovať a z tohto pohľadu by sa v prípade vyhovievania odvolaniu prokurátora obžalovaní G. D., A. G. a A. F. dostali na rovnakú úroveň, ako obžalovaný B. E., u ktorého je odlišná situácia. Oproti ďalším trom obžalovaným došlo k prísnejšej právnej kvalifikácii jeho konania, pretože v minulosti už bol za trestný čin vraždy odsúdený a uložený dlhodobý trest odňatia

slobody aj sčasti vykonal, keď z jeho výkonu bol podmiennečne prepustený. Na túto skutočnosť prihliadol pri ukladaní trestu aj prvostupňový súd, ktorý navyše dôsledne vyhodnotil aj závery znalcov psychológov k možnostiam nápravy a resocializácie tohto obžalovaného, pričom neopomenul hodnotiť najmä skutočnosť, že tento obžalovaný sa predmetnej trestnej činnosti dopustil po necelých troch rokoch potom, čo bol podmiennečne prepustený z výkonu predchádzajúceho trestu odňatia slobody, z čoho vyvodil záver, že obžalovaný E. si nevzal poučenie z predchádzajúceho odsúdenia. Nemožno pritom obísť ani fakt, že u neho dochádza ku gradácii intenzity páchania trestnej činnosti, pretože kým v prvom prípade išlo o vraždu v afekte, pri tzv. krčmovej bitke, v posudzovanom prípade už išlo aj z jeho strany o pripravovanú a sofistikovanú trestnú činnosť, ktorá vyústila zavraždením poškodeného C. G..

Odvolací súd preto považuje za správne a zákonné uloženie trestu odňatia slobody na doživotie tomuto obžalovanému, pričom taktiež poukazuje na jeho celkový postoj k predmetnej spáchanej trestnej činnosti, čo len potvrdzuje záver prvostupňového súdu, že je iluzórne domnievať sa, že v prípade tohto obžalovaného existuje nádej na zmenu v jeho správaní a jeho prevýchovu.

V súlade so zákonom rozhodol prvostupňový súd aj pokiaľ ide o zaradenie jednotlivých obžalovaných na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, pretože takýto postup je v súlade s ustanovením § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák., pretože všetci obžalovaní boli odsúdení pre obzvlášť závažný zločin a navyše v prípade obžalovaného Ivana Skalického došlo k uloženiu trestu odňatia slobody na doživotie.

Prvostupňový súd v súlade so zákonom uložil všetkým štyrom obžalovaným aj ochranný dohľad, a to vo výmere troch rokov u každého z nich, pričom takýto postup je v plnom súlade s ustanovením § 76 ods. 1 Tr. zák., pretože toto ochranné opatrenie sa obligatórne ukladá páchatelovi, ktorého súd odsudzuje na nepodmienečný trest odňatia slobody za obzvlášť závažný zločin.

Za správny a zákonný považuje odvolací súd aj výrok o náhrade škody napadnutého rozsudku, pretože poškodené strany K. a Z. si uplatnili svoje nároky na náhradu škody včas a zákonným spôsobom, a preto prvostupňový súd uložil jednotlivým obžalovaným povinnosť týmto poškodeným stranám spôsobenú škodu nahradiť. Ďalšie poškodené strany s ich nárokmi odkázal na konanie o veciach občianskoprávných, pretože zisťovanie presnej výšky škody by značne presiahlo rámec trestného konania.

K oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku, týkajúcej sa obžalovaného H. G. považuje odvolací súd uviesť nasledovné:

Predovšetkým k procesnému postupu súdu je potrebné uviesť, že vo vzťahu k obžalovanému H. G. už v štádiu prípravného konania bolo rozhodnuté o vykonaní konania proti ušlému podľa § 358 až 361 Tr. por., a to opatrením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. k. VII/1Gv 112/10, zo dňa 23. februára 2011. Po podaní obžaloby aj Špecializovaný trestný súd Pezinok konštatoval splnenie zákonných podmienok na vykonanie konania proti ušlému a následne vykonal hlavné pojednávanie v intenciách vyššie uvedených zákonných ustanovení (opatrenie predsedu senátu, sp. zn. BB-3 T 12/2012, zo dňa 12. apríla 2012).

Podľa § 358 ods. 1 Tr. por. konanie podľa ustanovení piateho dielu siedmej hlavy Trestného poriadku možno vykonať proti tomu, kto sa vyhýba trestnému konaniu pobyťom v cudzine alebo tým, že sa skrýva.

Po predložení veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 10. septembra 2012 tento súd, ako súd odvolací, sa taktiež zaoberal otázkou, či sú splnené zákonné podmienky na vykonanie konania proti ušlému (súd je povinný skúmať v priebehu trestného stíhania, či dôvody pre konanie proti ušlému trvajú), pričom zistil, že okolnosti odôvodňujúce takýto typ konania v predchádzajúcich štádiách trestného konania stále sú dané, keďže obžalovaný H. G. sa aj naďalej vyhýbal trestnému konaniu pobyťom na neznámom mieste v zahraničí. Najvyšší súd určil termín verejného zasadnutia na deň 30.

januára 2013, pričom predvolanie obžalovanému v zmysle § 361 ods. 2 Tr. por. uverejnil oznamom na súdnej tabuli. Začiatkom januára roku 2013 bola v tlači (denníku „U.“) zverejnená správa, že obžalovaný H. G. bol dňa 2. januára 2013 údajne zadržaný protidrogovou zložkou polície juhoamerického štátu H..

Takáto mediálna správa, a to aj napriek tomu, že bola medzičasom potvrdená aj orgánmi polície Slovenskej republiky, žiadnym spôsobom nezmenila situáciu pre najvyšší súd konajúci vo vzťahu k tomuto obžalovanému o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR, keďže v čase uverejnenia správa o zadržení obžalovaného nebola riadne a dostatočne hodnoverne verifikovaná a nebol zrejmý ani skutočný dôvod zadržania obžalovaného, teda, či bol zadržaný na základe medzinárodného príkazu na zatknutie vydaného súdom Slovenskej republiky, alebo na základe podozrenia zo spáchania inej vo H. (alebo niektorom inom štáte) spáchanej trestnej činnosti, a teda vôbec nebola zrejmá otázka, či jeho zadržanie vo H. následne povedie k jeho vydaniu, resp. vyhosteniu na Slovensko.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval obžalovaného H. G. aj v priebehu odvolacieho konania stále za osobu nachádzajúcu sa v režime osoby ušlej v zmysle § 358 ods. 1 Tr. por., ktorá sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine, a preto vykonal za dodržania osobitného spôsobu konania podľa § 359 až 361 Tr. por., verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti.

Obžalovaný H. G. bol v priebehu celého trestného konania prevažne usvedčovaný jediným svedkom, a to utajeným svedkom, ktorého výpoveď prvostupňový súd správne vyhodnotil ako málo významnú. Tento svedok totiž vypovedal len o skutočnostiach, o ktorých sa dopočul iba sprostredkované a nehovoril o takých skutočnostiach, ktoré by priamo vnímal vlastnými zmyslami. Pritom treba zdôrazniť, že žiadny z ďalších svedkov ani o takýchto súvislostiach nehovoril a žiadne konkrétne informácie v súvislosti poskytnutím sumy 50 000 eur na vraždu C. G. od H. G. a W. Z. nikto z nich neuvádzal. Rovnako ani výpismi z bankových účtov týchto dvoch osôb nebolo preukázané, že by v inkriminovanom čase došlo k výberu peňazí v tejto sume z ich osobných účtov.

Utajený svedok podľa výpovedí viacerých ďalších svedkov mal iniciatívne získavať informácie od rôznych osôb, mal iniciatívu a snahu všetkým pomáhať a následne na polícii sa sám prihlásil so žiadosťou o vypočutie. Za rozhodujúce však treba považovať to, že závažné tvrdenie tohto svedka, že obžalovaný D. získal 50 000 eur určených za vykonanie usmrtenia C. G. od H. G. a W. Z., sa nepodarilo preukázať ani rozsiahlym a podrobným dokazovaním.

Na tomto mieste treba znovu zdôrazniť, že k využitiu inštitútu utajeného svedka vo všeobecnosti judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vyprofilovala tézu, že zmyslom práva na verejné prejednanie vecí, v spojení s právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom je poskytnúť obžalovanému v trestnom konaní možnosť verifikácie dôkazov, a to pred tvárou verejnosti. Inštitút utajeného svedka nepochybne obmedzuje možnosť obžalovaného verifikovať pravdivosť voči nemu smerujúcej výpovede svedka, pretože vylučuje možnosť vyjadriť sa k osobe svedka a k jeho vierohodnosti. Obmedzuje teda princíp kontradiktórnosti procesu a princíp rovnosti procesných strán.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva výpovede utajených (anonymných) svedkov treba hodnotiť veľmi obozretné. Použiteľnosť výpovede takéhoto svedka v prípade, že sa jedná o jediný alebo skoro jediný usvedčujúci dôkaz, musí byť obmedzená a podlieha splneniu podmienok, ktoré minimalizujú zásah do práva obžalovaného na riadnu obhajobu, a ktoré do určitej miery zaisťujú kontradiktórnosť konania.

Je potrebné ctiť zásadu subsidiarity takéhoto inštitútu, pričom záver súdu o vine obžalovaného nemôže byť založený celkom alebo v rozhodujúcej miere len na výpovedi anonymného svedka. V predmetnej veci to znamená, že výpoveď tohto utajeného svedka môže byť hodnotená ako podporný dôkaz voči obžalovaným G. D., B. E., A. F. a A. G., ktorí sú usvedčovaní aj výpoveďami ďalších svedkov, najmä D. N., G. D., A. L. a tiež celým radom ďalších vzájomne korešpondujúcich dôkazov, pričom výpoveď spomínaného utajeného svedka vo viacerých podstatných tvrdeniach týmto dôkazom neodporuje, ale

naopak, je s nimi v súlade.

Na druhej strane nemôže však výpoveď tohto utajeného svedka stačiť na usvedčenie obžalovaného H. G., ako jediný zásadný dôkaz, bez podpory ďalšími objektívnymi dôkazmi tak, aby bolo možné konštatovať jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností jeho účasť na prejednávanej trestnej činnosti, ako mu to kládla za vinu obžaloba.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolacie námietky prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry vo vzťahu k oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku, pričom považuje za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ sa v tomto odvolaní prokurátor odvoláva na výpovede niektorých svedkov, ktorí vypovedali o nie celkom dobrých osobných vzťahoch medzi obžalovaným H. G. a poškodeným C. G., tak prvostupňový súd s týmito výpoveďami, ich argumentačnou hodnotou a ich prípadnými súvislosťami s predmetnou trestnou činnosťou sa náležite vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom odvolací súd si jeho závery k vyhodnoteniu týchto výpovedí v celom rozsahu osvojil a v kontexte s už uvedenými závermi týkajúcimi sa celého ďalšieho dokazovania, na ne odkazuje. Samotná skutočnosť, že došlo k stretnutiam obžalovaného H. G. s obžalovanými E., F., D., ako na to poukázal prokurátor v odôvodnení odvolania, jednoznačne nepreukazuje, že išlo o aktivity súvisiace s prípravou vraždy C. G., žiadne takéto konanie zo strany obžalovaného H. G. objektívne a bez akýchkoľvek pochybností nebolo preukázané.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, nepovažoval odvolania podané obžalovanými G. D., B. E., A. F. a A. G., ako aj odvolanie podané prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky za dôvodné, a preto ich podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.